

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiae, 1644

Capvt XXII. Gradus puræ Intentionis, qui ad Dei in omnibus voluntatem
implendam requiruntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46802](#)

C A P V T X X I .

239

quoque vita puram Deus Intentionem multis gratiis favoribusque remuneratur. Alphonsus Rodriguez vir religiosissimus, Majoricensis Collegii nostri Ianitor, quia quoties fores aperiebat, id facere solebat, tamquam si ipsimet illas Christo Domino panderit, bonum I E S V M per eas iugredi, saepius conspexit.

Quæ hactenus de Intentionis puritate differuimus, ea non tantum de actionibus exterioribus accipienda sunt, verum etiam de interioribus, adeoque minimâ cogitatione affectuque interno : ita ut nihil meditemur, quod ad Dei obsequium, ipsiusque amorem non pertineat, neque lætitiam ullam, quæ non tota in Deo sit, & propter Deum, in cor nostrum admittamus.

C A P V T X X I I .

Gradus pura Intentionis, ad Dei in omnibus voluntatem implendam necessarii.

AD majorem perfectionem, Intentio- nisque puritatem, & lucra quæ parit commodaque augenda. Primo adlaboran- dum erit, ut actu illam exerceamus, omnia ad Deum referendo, habendoque, uti lo- quitur

240 VITÆ DIVINÆ

quitur S. Augustinus, (a) unum & eumdem cum divinâ voluntate affectum: ut quemadmodum Deus omnia vult & facit propter semet-ipsum, ita & nos nihil amemus, ne nos ipsos quidem, nisi propter Deum, ejusque sanctissimæ voluntatis adimpletionem. Verum hæc oblatio non generatim tantum ac virtualiter, ut ajunt, sed particulatim & actualiter fieri debet in unoquaque opere: præcipue tamen in actionibus nobilioribus, quibusque plus difficultatis inest & laboris, immo in minoribus quoque quoties possumus; cum hac ratione neque actualis animæ in Deum elevatio interrupatur, neque caput debilitetur, eive noceatur. Nam, ut graves docent Theologi, (b) Intentio generalis, quem habitualē vocant; non sufficit, ut meritum refundat communicetque operibus particularibus, nisi illorum causâ sit, aut affectus ab illâ aliquis relinquatur. Et quia multas res facimus, quæ ab intentione & proposito matutino nullo modo dependent, permagni interest, singulis operibus auream hanc

a Vide Aug. in Ps. 31, 32, 35, 36, 100, 124, & alibi.

b Suarez To 3. in 3. part. disp. 13. sect. 3. Vasquez in 1. 2. disp. 6. cap. 1. & alibi. de Lugo disp. 7. de Pœnitent. sect. 4. num. 39. pag. 70. & alii passim.

coronam imponere, quò tantò sint Deo
acceptiora.

Secundo. Quod facimus Dei amore singulari cum delectatione, facilitate, alacritate, & ardore animi, sine omni tristitia & repugnantia faciendum est: quia hæc agendi ratio vehementer sibi quemque devincit & obligat. Nam inter homines ipsos benevolentia alacritasque, quâ alter alteri gratificatur, præ ipso obsequio æstimari consuevit. Lætos hos promptosque sanctæ animæ animos in castissimo Epithalamio divinus Sponsus collaudat, cùm, *Surge, inquit, pro-
pera, amica mea, columba mea, formosa mea,*
& veni. (a)

Tertiò. Omnia integrè uniceque facienda sunt, propter Deum, ad nullum alium ignobiliorum finem, propriumve emolumentum advertendo: quicumque enim aliis respectus finisq; etiam non malus, excludendus est. Monuisse de eo nos videtur Magister noster Iesus, quando de intentionis sinceritate verba faciens *simplicitatē* in ea requirit: ideoque non pluribus, sed uni solùm Oculo eandem comparavit, (b)

L. paul-

a Cantic. 2.v.10. *Munerum animus optimus.* Vide de hoc Senecam lib. 1. de beneficiis à capite 5. usque ad 11. b Matth. 6.v.22.

paulloque pōst, Neminem duobus Dominis
servire posse, subjūxit. (a) Quin & in actioni-
bus virtutum, fine bono instructis, danda
opera est, ut extollantur altius, atque ex ca-
ritate potius Deique amore, quām præcisē
immediateque ob proprium suum finem
aliquem peragantur.

Istud præterea cavendum est, ne ope-
ra nostra metu Inferni vel Purgatorii, aut
ob spem præmii, mercedis & remune-
rationis perficiamus. Fines hi tametsi
boni admodum, minus tamen perfecti
sunt, quām tantū ea facere propter
Deum, ejusque Majestatis unicum be-
neplacitum. Alii fines si adhibeantur, vo-
luntate propriâ exui, sibiisque, ut par-
est, mori anima non potest. Ac licet
neque inferi cælumve esset, neque bene-
ficium à Deo ullum accepissimus: licet
etiam sine ulla causa æternis nos suppli-
ciis vellet excruciare; adhuc tamen eo-
dem nos modo facere, illique omnibus
viribus nostris, animâ & vitâ nostrâ, ser-
vire oporteret, solùm quia est qui est,
quia tam bonus in se-ipso, aliud præ-
mium nullum spectando: idque non tam
ut Deo placeamus, (cùm & hīc latere,
involvi-

a ibid. v. 24.

C A P V T X X I I . 2 4 3

involvique queat aliquid respectus & amoris proprii) quam quia Deus nobis placet, & quia de ejus Majestate ac summa Bonitate honorificè adeò sublimiterque existimamus, ut propter se-ipsum amandum, dignissimumque esse censeamus, cui etiam cum delectationis omnis vitæque nostræ dispendio famulemur. Quod si igitur boni quoque fines, ut quod omnium optimum est consequamur, excludi debeant; malos & indifferentes numquid minus licebit admiscere? Verumtamen nulla æquè est intolerabilis impudentia, atque si ex ipsis illis operibus, quorum executione solam deceret quaerere gloriam divinam, humanos favores propriamque existimationem colligere studeamus.

Ad hunc gradum pertinet indifferentia ad hæc illæ opera, & hoc illo modo facienda. Nam si cui rei cor affigatur & agglutinetur, non est illud omni ex parte purum; præsertim si actiones sint indifferentes, & naturali inclinationi consentaneæ. Sicut cum quis mensæ accumbit, (id quod ad Deum referendum, ejusque amore faciendum est) tam paratus esse debet ad non comedendum, quam ad comedendum, ni-

244 VITÆ DIVINÆ

hilque respicere , præterquam beneplacitum divinum , & hunc unicum ex omnibus operibus fructum voluptatemque quærere , ut Deo honor obsequiumque præstetur. quod nisi fiat , nihil illa faciat oportet, seq; ipsū penitus negligat & obliviscatur: ad exemplum Beatorum in cælis, quorum præcipuum gaudium est , impletam videre voluntatem divinam; quoque longè minus propria delectat felicitas, quam, cui eam acceptam referunt, bonitas Dei. ex hac regula & voluntatis indifferentiâ , facile erit cuivis cognoscere, habéatne talem intentionis puritatem. sit enim frequenter, ut hîc erremus : & lapis iste Lydius multas prodit detegitque adulterinas parumve bonas intentiones. Alia item supereft regula , quâ adhibitâ doceamur, num verè hanc intentionis puritatem obtinuerimus: nempe , si ex re quapiam creata gustum adhuc consolationemve aliquam percipiamus. S. Bernardum ita de seipso locutum ferunt: Quamdiu consolationem aliquam & voluptatem capere possum ex re aliqua quæ non est Deus; in veritate dicere non audeo , quòd Dilectus noster inter ubera commoretur, aut in sinu amoris vehementer ardoris requie-

quiescat. (a) Et *Mulier* illa in Apocalypsi, vanæ gloriæ tentatione à Dracone impugnata, fugit in solitudinē: (b) quæ est non obscurū puræ Intentionis symbolum, quā ab omni creatura procul remotam separatamque esse decet: usque eō, ut anima inter omnes mundi delicias oblectationesque posita, sola tamen sit, quandoquidem proprio amore prorsus vacua, suique ipsius oblita, nullam ex iis percipiatur voluptatem.

Quartò. Actiones eatentis sunt perficiendæ, nihil ut in ipsis desiderari possit: nimurum, ut sine omni sollicitudine & hæsitatione voluntas Dei impleatur. Decipimus enim crebrò nosinet-ipsos affectu aliquo turbati: qui prohibet, quod minus id quod rectum est videamus, nosque supplantat, ut absque plena integraque divini beneplaciti agnitione, voluntatem nostram colore aliquo, quem sibi ipsa pinxit, adspersam fucatamque exsequamur.

Quare necessum est, ut in ea quæ agimus sedulò inquiramus, Intentionemque nostram diligenter perpurgemus, quod prudenter eligamus ac decernamus, quid divi-

L 3

næ

a Vide S. Bern. Tract. de diligendo Deo. Verba Viri Sancti diu frustra quæsivimus. b Apoc. 12. v. 6. Vide Drexel, Amuss, l. 2. c. 3.

næ voluntati beneplacitoque convenienter, potissimum facere conveniat: cùm sine hac inquisitione & examine, pura Intentio obtineri nullo modo possit. Quomodo enim illud amore Dei, atque ob divinæ Majestatis in eo beneplacitum perficiatur, quod vel Deo displicet, vel de quo, num ipsi placeat, jurè queat dubitari? (a)

a Multa de recta Intentione & ad profectum utilia eleganter differit P. Theophilus Bernardinus de religiosæ perseverantiae præsidiis, toto libro nono.

C A P V T X X I I .

*Quomodo Divina Voluntas agnoscenda sit,
ut integrè compleatur, opera nostra
sincerè ad Deum dirigendo.*

NE igitur hac in re aberremus, Regulas aliquot, ad quas dirigamur, proponam, iis, quas S. P. N. Ignatius, (a) tradidit, conformes: à quibus divinam voluntatem edoceamur, quoties de eâ nobis aut præcepto expresso, aut Superiorum imperio, aut alio quopiam modo, non sat is constat.

Primò. Procuranda nobis est singularis quædam indifferentia, affectum non in hanc magis rem quam aliam inclinando:

quia
alibello Exercitorum, de modis electionis,